काश्चिदश्वैस्तथा यानैर्गजैरन्यास्तथा रथैः । पुरं प्रविविशुर्हृष्टाः काश्चिदाकाशमास्थिताः ।
ततो हर्म्ये शयानां तु वैशाखे मासि भाविनीं । द्वादश्यां शुक्लपक्षस्य सखीगणवृतां तदा ।
यथोक्तः पुरुषः स्वप्ने रमयामास तां तदा । विचेष्टमानां रुदतीं देव्या वचनचोदितः ।
सा स्वप्ने धर्षिता तेन स्त्रीभावञ्चापि लम्भिता । शोणिताक्ता प्ररुदती सहसैवोत्थिता निशि ।
तां तथा रुदतीं दृष्ट्वा सखीभयसमन्वितां । चित्रलेखा वचः स्निग्धमुवाच परमाद्भुतं । ९९२०
ऊषे मा भैः किमेवं त्वं रुदती परितप्यसे । बलेः सुतसुता हि त्वं प्रख्याता किं भयान्विता ।
न भयं विद्यते लोके तव सुभ्रु विशेषतः । अभयन्तव वामोरु पिता देवान्तको रणे ।
उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते विषादं मा कृथाः शुभे । नैवंविधेषु वासेषु भयमस्ति वरानने ।
असकृद्देवसहितः शचीभर्त्ता सुरेश्वरः । अप्राप्त एव नगरं पित्रा ते मृदितो रणे ।
अयं देवसमूहेषु भयदस्ते पिता सखि । महासुरवरः श्रीमान् बलेः पुत्रो महाबलः । ९९२५
एवं साऽतिहिता सख्या बाणपुत्त्रो यशस्विनो । स्वप्नरूपं यया दृष्टं तयासर्व्वं न्यवेदयत् ।
॥ ऊषोवाच ॥ एवं संधर्षिता साध्वी कथं जीवितुमुत्सहे । पितरं किन्नु वक्ष्यामि देवशत्रुमरिन्दमं ।
एवं संदूषणकरी वंशस्यास्य महौजसः । श्रेयो हि मरणं मह्यं न मे श्रेयोऽद्य जीवितं ।
दूषितो वा यथा कश्चित् पुरुषोऽधिगतो हि मे । निशायां जाग्रती वाहं नीता केन दशामिमां ।
कथमेवं कृता नाम कन्या जीवितुमुत्सहे । कुलोपक्रोशनकरी कुलाङ्गारी निराश्रया । ९९४०
जीवितं स्पृहयेन्नारी साध्वीनामग्रतः स्थिता । इत्येवं वाष्पपूर्णाक्षी सखीगणवृता तदा ।
विललाप चिरं कालमूषा कमललोचना । अनाथवत्तां रुदतीं सख्यः सर्व्वा विचेतसः ।
ऊचुरश्रुपरीताक्ष्य ऊषां सर्व्वाः समागताः । दुष्टेन मनसा देवि शुभं वा यदि वाऽशुभं ।
क्रियते न च ते सुभ्रु क्वचिद्दुष्टं मनः शुभं । प्रसभं देवि संयोगाद्यदि भुक्ताऽसि भाविनि ।
स्वप्नयोगेन कल्याणि व्रतलोपो न विद्यते । व्यभिचारेण ते देवि नास्ति कश्चिद्व्यतिक्रमः । ९९४५
न च स्वप्नकृतो दोषो मर्त्यलोकेऽस्ति सुन्दरि । एवं विप्रर्षभा देवि धर्म्मज्ञाः कथयन्ति वै ।
मनसा चैव वाचा च कर्म्मणा च विशेषतः । दुष्टा या त्रिभिरेतैस्तु पापा सा प्रोच्यते बुधैः ।
न च ते दृश्यते भीरु मनः प्रचलितं सदा । कथं त्वं दोषदुष्टा वै नियता ब्रह्मचारिणी ।
यदि सुप्ता सती साध्वी शुद्धभावा मनस्विनी । इमामवस्थां नीता त्वं नैव धर्म्मो विलुप्यते ।
यस्या दुष्टं मनः पूर्व्वं कर्म्मणा चोपपादितं । तामाहुरसतीं नाम सती त्वमसि भाविनि । ९९५०
कुलजा रूपसम्पन्ना सर्व्वैः सुमुदिता गुणैः । इमामवस्थां नीताऽसि कालो हि दुरतिक्रमः ।
इत्येवमुक्ता रुदतीं वाष्पेणाकुलितेक्षणां । कुम्भाण्डदुहिता वाक्यं परमन्त्विदमब्रवीत् ।
त्यज शोकं विशालाक्षि अपापा त्वं वरानने । स्मृतं मे यदिदं वाक्यं याथातथ्येन तच्छृणु ।
ऊषे यदुक्ता देव्याऽसि भर्त्तारं ध्यायती तदा । समीपे देवदेवस्य स्मर भाविनि तद्वचः ।
द्वादश्यां शुक्लपक्षस्य वैशाखे मासि यो निशि । हर्म्ये शयानां रुदतीं स्त्रीभावमुपनेष्यति । ९९५५